

Somogyszil, 1886. május 8. – Budapest, 1973. augusztus 21.

1904-től a pécsi Püspöki Joglíceumban tanult; egyetemistaként a Pécsi Naplóba írogatott, majd 1906-ban a Munkás című lapban közölt vezércikkeket; ugyanabban az évben a Szabadgondolkodók Társasága városi titkárává választották, munkásképző tanfolyamon tartott előadást. 1907-ben a Munkásképző Egylet elnökévé választották, bekapcsolódott a Magyarországi Szociáldemokrata Párt munkájába. 1910-től a párt pécsi végrehajtó bizottságának tagja, majd 1908-ban bekerült Pécs törvényhatósági bizottságába is. 1910-ben ügyvédi irodát nyitott. 1915 végétől katona, 1916 októbere és 1917 áprilisa között az orosz fronton szolgált, majd szabadságolták. Jogi tanácsadást végzett a bányászok körében, ezért a bányamunkások követelésére felmentést kapott a katonai szolgálat alól. 1918-ban a polgári demokratikus forradalom alatt Pécsen a nemzeti tanács titkára volt. 1919 februárjában a szerb katonai parancsnokság ötödmagával Mitrovicára internálták a pécsi magyar közigazgatás megszüntetése elleni tiltakozó memorandum miatt. A pécsi általános sztrájk miatt a magyar közigazgatást visszaállították, a letartóztatottakat elengedték. 1919. március 21. után a külügyi népbiztos délvidéki biztosa lett, irányította a megszálló csapatok körében a propagandamunkát; Baranya megye kormányzótanácsai biztosa és a kaposvári 44. vörösdandár politikai megbízottja lett. Küldötként felszólalt a Tanácsok Országos Gyűlésén, beválasztották a szövetséges Központi Intézőbizottságba. 1919. augusztusban Olaszországba emigrált, Milánóban élt, majd az Avanti torinói, később római szerkesztőségében dolgozott. 1920 őszén térhetett vissza Pécsre, radikális szocialista szervezőmunkája miatt öt hónap múlva a szerb katonai hatóságok kiutasították. 1921 nyarán részt vett a Komintern III. kongresszusán Moszkvában, majd Bécsbe költözött, belépett az osztrák kommunista pártba. Közíróként tevékenykedett, majd az 1930-as évek elején a Szovjetunióban tartózkodott, könyvet írt az első ötéves tervről. 1933-tól Franciaországban élt, a fővárosban ügyvédi gyakorlatot folytatott, 1935-ben belépett a francia kommunista pártba. A párizsi magyar hetilapnak írt cikkeket, előadásokat tartott a Horizont Klubban. 1944-ben visszaköltözött Párizsba, részt vett az emigránsok által alapított Magyar Függetlenségi Mozgalom munkájában. 1945-benj tért haza Pécsre, belépett a Magyar Kommunista Pártba, bekerült az MKP dél-dunántúli bizottságába, majd 1945. decemberben a Baranya megyei pártbizottságba. 1945. november 4. és 1953. március 8. között a Baranya és Tolna megyei választókerület MKP-listáján nemzetgyűlési illetve országgyűlési képviselő volt, 1949. május 15-én a Magyar Függetlenségi Népfront országos listájáról szerzett újabb mandátumot. 1947. január 25-étől az Iparügyi Minisztérium politikai államtitkára volt, majd a koalíciós egyezmény értelmében 1947. november 15-én az Igazságügyi Minisztérium adminisztratív politikai államtitkára volt 1949. október 31-i felmentéséig. 1950-1951-ben az Állami Ellenőrzési Központ főosztályvezetője volt; 1949-től a budapesti tudományegyetem jogi karán a politikai tanszék vezetője volt. 1948-tól a Magyar Jogászszövetség társelnöke. 1951 novemberétől főállásban oktatott, a nemzetközi jogi tanszék egyetemi rangú vezetője volt. 1957-ben a jogtudományok doktora tudományos fokozatot szerzett.